

Sygn. akt III KZ 66/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie J. Z.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 listopada 2015 r.,

zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKzw 1382/15,

odmawiające przyjęcia zażalenia,

postanowił

**stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do podjęcia
decyzji w przedmiocie wniesionego zażalenia i akta sprawy
zwrócić Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt V Kow 470/15/pr, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odmówił J. Z. udzielenia przerwy w odbywaniu kary 15 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 17 października 2012 r. w sprawie III K 122/11.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła obrońca skazanego – adw. A.W-S.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKzw 1250/15, Sąd Apelacyjny w Gdańsku zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

W dniu 24 czerwca 2015 r. do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wpłynęło zażalenie oskarżonego J. Z. na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z

dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt V Kow 470/15/pr, w przedmiocie odmowy udzielenia skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt II AKzw 1382/15, Sąd Apelacyjny w Gdańsku zażalenie J.Z. pozostawił bez rozpoznania wobec zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany J. Z..

Zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Akzw 1382/15, Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. odmówiła przyjęcia zażalenia skazanego J. Z. na postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 lipca 2015 r. w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, wydane w sprawie o sygn. akt II AKzw 1382/15, wobec wniesienia go z przekroczeniem 7-dniowego terminu wskazanego w art. 460 k.p.k.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez J. Z..

Zarządzeniem z dnia 17 września 2015 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, akta sprawy przesłała Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W sprawie brak podstaw do rozpoznania przedmiotowego zażalenia przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z art. 27 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Rozpoznawanie przez Sąd Najwyższy środków zaskarżenia, innych niż kasacja, ma zatem charakter wyjątkowy i wymaga wyraźnego przepisu kompetencyjnego. Brak jest szczególnej regulacji, która wskazywałaby wprost na kognicję Sądu Najwyższego do rozpoznawania zażalenia na zarządzenie sądu odwoławczego w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest sądem odwoławczym w relacji do sądu powszechnego. Jeżeli bowiem decyzja sądu powszechnego nie została wydana w trybie tzw. przedkasacyjnym (art. 530 § 3 k.p.k.) lub

wznowieniowym (art. 544 § 2 k.p.k., art. 547 § 3 k.p.k.), Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do rozpoznania środka odwoławczego od niej wniesionego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2011 r., II KZ 41/11, LEX nr 960539; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., V KZ 66/07, OSNwSK 2007/1/2404).

Na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia sądu odwoławczego, wydane na skutek odwołania (z wyjątkiem orzeczeń wymienionych w art. 426 § 3 k.p.k.), nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a zwłaszcza nie obliuguje sądu do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. Brak w szczególności podstawy prawnej do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia omawianego środka odwoławczego w trybie określonym w art. 429 § 1 k.p.k. przez prezesa Sądu odwoławczego (względnie przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego Sądu odwoławczego - art. 93 § 2 k.p.k.). Przytoczony przepis zawiera wyraźną dyspozycję w tym względzie, adresowaną wyłącznie do odpowiednich organów Sądu pierwszej instancji. Trudno zresztą nie dostrzec, że wydana - na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. - odmowa przyjęcia środka odwoławczego od orzeczenia Sądu odwoławczego wydane na skutek odwołania, automatycznie uruchamia dodatkowy, nieprzewidziany w ustawie, a zatem niedopuszczalny w procesie karnym tryb kontroli odwoławczej. Na zarządzenie odmawiające przyjęcia środka odwoławczego przysługuje bowiem zażalenie (art. 429 § 2 k.p.k.).

Należy zatem stwierdzić, że po wpłynięciu odwołania od orzeczenia Sądu odwoławczego wydane na skutek odwołania - o ile orzeczenie to nie należy do postanowień wymienionych w art. 426 § 3 k.p.k. - wystarczające jest poprzestanie na wydaniu przez przewodniczącego wydziału Sądu odwoławczego stosownego zarządzenia o charakterze administracyjno-porządkowym (np. o załączeniu pisma do akt sprawy, zwróceniu nadawcy, przesłaniu innemu właściwemu organowi itp.) i poinformowaniu nadawcy o sposobie załatwienia pisma (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2000 r., III KZ 30/00, Prok.i Pr.-wkł. 2000/7-8/16).

Mając powyższe na uwadze należało na podstawie art. 27 k.p.k. w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. stwierdzić niewłaściwość Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia J. Z. i akta sprawy zwrócić Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

